

Dečko kolotečko

Ilustriral Tone Ljubič

Tistega leta, ko je bila pšenica v moko zmleta, se je rodil v Poštenem selu tik Zalesja otročaj, ki je bil mamič velik ponagaj. Komaj je malo odrasel, je rad begal po stezicah in brvicah ali se kolobencal po potih in kolotečih. Zato so mu sovaščani zvrgli priimek Dečko Kolotečko.

Neko poletno popoldne se potepe z doma in ubere po kolotečini na oddaljeno sodolico. Hoja ga je močno utrudila, zato rej vzdihne sopeč:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

Tedaj prižbori potoček in vzame Dečka s seboj. Dečko sede na potoček in reče:

Juhej, juhej,
le kar naprej!

Ali kaj meniš? Potoček je bil mrzel. To je Dečko Kolotečko kaj naglo začutil. Zazeblo ga je skozi hlačice do pogačice in rekel je drhteč:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

Tedaj priplava ladjica ter odnese porodneža s seboj. Dečko je sedel na ladjico in rekel:

Juhej, juhej,
le kar naprej!

Toda glej ga kleka: ladjica je ozka in naš popotnik si misli, da še nazadnje pade s krova v vodo. Objame ga strah in malček reče ves boječ:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

Tačas prileze mimo polžek Slinec in odnese malega navihanca s seboj. Dečko sede na Slinčevo hišico in reče:

Juhej, juhej,
le kar naprej!

Toda glej ga spaka: polž ni konjič ne kobilica, od sile počasi se pomika dalje. Dečku se stoži ob taki naglici in reče od jeze rdeč:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

Takrat prijaha jezdec na vrancu in vza-
me našega neugnanca s seboj. Dečko
sede za njim konju na hrbet in reče:

Juhej, juhej,
le kar naprej!

Ali pozor! Šlo je kakor veter. Dečku se je zdelo prejadarno,
odskakoval je sem ter tja, premilo kričeč:

Ne morem prav nič več.
Da le prišlo bi kaj
in me odneslo v kraj!

V tem času priteče drevo in pograbi
Dečka Kolotečka za lase, veja ga po-
tegne nase in ga visoko dvigne. Ondi
visi razkodranček še sedaj in cepeta.

Dete vpraša:

Je mar Dečko Kolotečko umrl?

Odgovor:

Ne! Jutri pojdeva in snameva tega kuštravca z veje.

Mirko Kunčič

Janezek Piškur opisuje živali

Naš petelinček

Naš petelinček je komaj zlezel iz lupine, pa že moško koracá po dvorišču kot kakšen general. Najrajši stoji na kupu gnoja kot kapitan na svoji ladji in mogočno gleda okoli sebe, kakor da bi bil ves svet njegov. Včasih skoči na plot, zapre oči in zapoje kot operni pevec, da gre skozi ušesa.

Takihle domišljavih petelinčkov je dosti na svetu, pravijo naš oča. Ošabno dvigajo prazne betice pokonci in mislijo, da se svet vrti samó okoli njih. Niti sanja se jim ne, da se jim za hrbtom krave smeji.

Urbasov Gregec je hudó podoben našemu petelinčku. Glas ima prav tako tenak in hripav, petelinje pero pa nosi za klobukom, namesto zadaj kot petelinček. Tudi kljuna Urbasov Gregec nima, ampak ima jeziček, s katerim jezika od jutra do večera. Oblastno se suče okoli putk, kakor da je njihov narodni voditelj. Putke pa se ne menijo bogve kako zanj, ker se jim zdi še premlad in pre-neumen. Kadar se pa le preveč napihuje in repenči, ga stari petelin modro kavsne po glavi in zarenči nad njim: »Mlečnozobec, jezik za zobe!« Petelinček se starega petelina na vso moč boji in ga pri priči uboga, čeprav nima jezika.